

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Alketa Xhymshiti

Verwerende partij: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Finanzgericht Baden-Württemberg — Uitlegging van verordening (EG) nr. 859/2003 van de Raad van 14 mei 2003 tot uitbreiding van de bepalingen van verordening (EEG) nr. 1408/71 en van verordening (EEG) nr. 574/72 tot de onderdanen van derde landen die enkel door hun nationaliteit nog niet onder deze bepalingen vallen (PB L 124, blz. 1), van de artikelen 2, 13 en 76 van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekken en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2) alsook van artikel 10, lid 1, sub a, van verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EEG) nr. 1408/71 (PB L 74, blz. 1) — Staatsburger van een derde land die in de Zwitserse Bondsstaat werkt en met zijn echtgenote en kinderen woont in een lidstaat waarvan de kinderen de nationaliteit bezitten — Weigering van toekenning van gezinsbijslag door de woonlidstaat — Verenigbaarheid van een dergelijke weigering van gezinsbijslag met bovengenoemde gemeenschapsbepalingen

Dictum

- 1) In gevallen waarin een staatsburger van een derde land legaal in een lidstaat van de Europese Unie verblijft en in Zwitserland werkt, is op hem in de woonlidstaat verordening (EG) nr. 859/2003 van de Raad van 14 mei 2003 tot uitbreiding van de bepalingen van verordening (EEG) nr. 1408/71 en van verordening (EEG) nr. 574/72 tot de onderdanen van derde landen die enkel door hun nationaliteit nog niet onder deze bepalingen vallen, niet van toepassing, voor zover deze verordening nr. 859/2003 niet wordt vermeld onder de communautaire besluiten die zijn genoemd in sectie A van bijlage II bij de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen, die op 21 juni 1999 te Luxemburg is ondertekend, welke de partijen bij deze Overeenkomst overeenkomen toe te passen. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de woonlidstaat verplicht is om verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, in de bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996 gewijzigde en bijgewerkte versie, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 1992/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2006, en verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening nr. 1408/71, in de bij verordening nr. 118/97 gewijzigde en bijgewerkte versie, op deze werknemer en zijn echtgenote toe te passen.
- 2) De artikelen 2, 13 en 76 van verordening nr. 1408/71 en artikel 10, lid 1, sub a, van verordening nr. 574/72 zijn niet relevant

ten aanzien van een staatsburger van een derde land die zich in de situatie van verzoekster in het hoofdgeding bevindt, aangezien de situatie van deze laatste onder de wettelijke regeling van de woonlidstaat valt. Het loutere feit dat de kinderen van deze staatsburger Unieburgers zijn, leidt niet ertoe dat de weigering van toekenning van gezinsbijslag in de woonlidstaat onrechtmatig is wanneer, zoals blijkt uit de door de verwijzende rechter gedane vaststellingen, niet is voldaan aan de wettelijke voorwaarden voor een dergelijke toekenning.

(¹) PB C 233 van 26.09.2009.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 18 november 2010 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Rayonen sad Plovdiv — Bulgarije) — Vasil Ivanov Georgiev/Tehnicheski universitet — Sofia, filiaal Plovdiv

(Gevoegde zaken C-250/09 en C-268/09) (¹)

(Richtlijn 2000/78/EG — Artikel 6, lid 1 — Verbod van discriminatie op grond van leeftijd — Hoogleraren — Nationale bepaling die voorziet in sluiten van arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd vanaf leeftijd van 65 jaar — Ambtshalve pensionering op 68 jaar — Rechtvaardiging van verschillen in behandeling op grond van leeftijd)

(2011/C 13/19)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Rayonen sad Plovdiv

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Vasil Ivanov Georgiev

Verwerende partij: Tehnicheski universitet — Sofia, filiaal Plovdiv

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Rayonen sad Plovdiv — Uitlegging van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep (PB L 303, blz. 16) — Nationale wet krachtens welke hoogleraren van 65 jaar of ouder alleen arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd kunnen sluiten — Nationale wet krachtens welke de definitieve pensioenleeftijd voor hoogleraren 68 jaar is — Rechtvaardiging van verschil in behandeling op grond van leeftijd

Dictum

Richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep, inzonderheid artikel 6, lid 1, ervan, moet aldus worden

uitgelegd dat zij niet in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling als die in de hoofdgedingen, die bepaalt dat hoogleraren die de leeftijd van 68 jaar bereiken ambtshalve worden gepensioneerd en dat hoogleraren die ouder dan 65 jaar zijn hun activiteiten uitsluitend kunnen voortzetten op basis van overeenkomsten voor bepaalde tijd van één jaar die ten hoogste twee maal kunnen worden vernieuwd, voor zover deze wettelijke regeling een legitiem doel nastreeft dat met name verband houdt met het werkgelegenheids- en arbeidsmarktbeleid, zoals de organisatie van kwalitatief hoogstaand onderwijs en de optimale verdeling van leerstoelen over de generaties, en het mogelijk maakt dit doel te bereiken met gepaste en noodzakelijke middelen. Het staat aan de nationale rechter om na te gaan of aan deze voorwaarden is voldaan.

In een geding tussen een openbare instelling en een particulier dient de nationale rechter een nationale wettelijke regeling als die welke in de hoofdgedingen aan de orde is buiten toepassing te laten indien deze regeling niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 6, lid 1 van richtlijn 2000/78.

(¹) PB C 220 van 12.9.2009.

**Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 november 2010
(verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het
Oberlandesgericht Stuttgart — Duitsland) —
Tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel dat
is uitgevaardigd tegen Gaetano Mantello**

(Zaak C-261/09) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Gerechtelijke samenwerking in strafzaken — Europees aanhoudingsbevel — Kaderbesluit 2002/584/JBZ — Artikel 3, punt 2 — Ne bis in idem — Begrip „dezelfde feiten” — Mogelijkheid voor uitvoerende rechterlijke autoriteit om tenuitvoerlegging van Europees aanhoudingsbevel te weigeren — Onherroepelijk vonnis in uitvaardigende lidstaat — Bezit van verdovende middelen — Sluikhandel in verdovende middelen — Criminele organisatie)

(2011/C 13/20)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Stuttgart

Partij in het hoofdgeding

Gaetano Mantello

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Oberlandesgericht Stuttgart — Uitlegging van artikel 3, punt 2, van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (PB L 190, blz. 1) — Beginsel „ne bis in idem” op nationaal vlak — Mogelijkheid voor de uitvoerende

rechterlijke autoriteit om de tenuitvoerlegging te weigeren van een Europees aanhoudingsbevel dat is uitgevaardigd ten behoeve van de strafvervolgning van feiten waarvan een deel reeds het voorwerp is geweest van een onherroepelijk vonnis in de uitvaardigende lidstaat — Begrip „dezelfde feiten” — Situatie waarin de opsporingsinstanties van de uitvaardigende lidstaat ten tijde van de eerste strafprocedure op de hoogte waren van alle aan het Europees aanhoudingsbevel ten grondslag liggende feiten, maar die om opsporingstactische redenen niet hebben gebruikt

Dictum

In het kader van de uitvaardiging en de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel is het begrip „dezelfde feiten” dat is opgenomen in artikel 3, punt 2, van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, een autonoom Unierechtelijk begrip.

In omstandigheden als die in het hoofdgeding, waarin de uitvaardigende rechterlijke autoriteit in antwoord op een door de uitvoerende rechterlijke autoriteit ingediend verzoek om informatie in de zin van artikel 15, lid 2, van dit kaderbesluit, op basis van haar nationale recht en met inachtneming van de eisen die voortvloeien uit het begrip „dezelfde feiten” zoals neergelegd in artikel 3, punt 2, van het kaderbesluit uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat het eerdere in haar rechtsorde gewezen vonnis geen onherroepelijk vonnis betreffende de in het aanhoudingsbevel omschreven feiten was en dus niet in de weg stond aan de in het aanhoudingsbevel bedoelde vervolging, bestaat er voor de uitvoerende rechterlijke autoriteit geen enkele reden om in verband met een dergelijk vonnis de in artikel 3, punt 2, bepaalde grond tot verplichte weigering van tenuitvoerlegging toe te passen.

(¹) PB C 220 van 12.09.2009.

**Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 18 november 2010
— Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et
Sud SARL (ArchiMEDES)/Europese Commissie**

(Zaak C-317/09 P) (¹)

(Hogere voorziening — Compensatie van onder verschillende rechtsordes vallende schulden — Verzoek tot terugbetaling van voorgesloten bedragen — Beginsel van litis denuntiatio — Rechten van verdediging en recht op eerlijk proces)

(2011/C 13/21)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Architecture, microclimat, énergies douces — Europe en Sud SARL (ArchiMEDES) (vertegenwoordiger: P.-P. Van Ge-huchten, advocaat)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: E. Manhaeve en S. Delaude, gemachtigden)